

Hồi 95

Không nam không bắc

Thực Cô Tiên hậm hực nói tiếp:

- Lão tiên bối không chịu tin thì tiểu bối đành về núi thúc mạng vậy!

Huyền Linh Tú càng tức giận thêm, hỏi tiếp:

- Giỏi thực, người dám cãi lại lão phu, vậy người muốn cái gì?

Ly Hỏa Chân Nhân với Đại Giác đại sư đứng cạnh đó không nói năng gì hết. Lúc này Ly Hỏa Chân Nhân mới đột nhiên lớn tiếng xen lời nói:

- Thưa lão tiên bối, quả Dương đạo hữu nói không sai chút nào?

Huyền Linh Tú vội quát hỏi:

- Sao người biết?

Ly Hỏa Chân nhân vái chào một lạy rồi đáp:

- Tiểu Bối Cảnh Tu Nguyên. Chúc Sĩ Ngạc vốn là sư huynh của tiểu bối.

Huyền Linh Tú kêu "Hứ" rồi lại hỏi:

- Năm xưa Sĩ Ngạc chả bị lão già Thiên Lô đuổi ra khỏi nữa là gì?

Ly Hỏa Chân Nhân lại vái một lạy rồi chỉ tay vào Lục Vân mà nói tiếp:

- Đó là vì vòng Phích Lô của Chu đại hiệp, lệnh tôn của Hồng Tuyền cô nương mà nên. Hồi đó...

Huyền Linh Tú vội giơ tay trái lên gạt ngang một cái:

- Việc này lão phu nghe Chu cô nương nói rồi. Lão phu chỉ hỏi sao người biết Dương Tấn Cửu nói đúng thôi?

Ly Hỏa Chân Nhân đáp:

- Cũng chỉ vì sư huynh giả mạo Thiên Lý Cô Hành Khách, ban đêm lẻn vào chùa Thiếu Lâm lấy trộm cuốn Dịch Cân Kinh của Đạt Ma thiền sư viết nên tiểu bối mới đánh liều đi cùng Đại Giác đại sư lên đây yết kiến lão tiên bối là thế!

Huyền Linh Tú lại sầm nét mặt lại, hỏi tiếp:

- Người nói như vậy thì ra người tới đây đương đầu hộ chùa Thiếu Lâm phải không?

Ly Hỏa Chân Nhân vội đáp:

- Tiểu bối không dám chỉ vì...

Huyền Linh Tú lại nói:

- Trước khi lão già Thiên Lô chưa chết, đã hẹn ước với lão phu là Huyền Linh không Nam, Liệt Hỏa không Bắc, trừ phi bên này tự nhận thấy đã thắng nổi đối phương thì mới được lán sang phạm vi của đối phương. Bây giờ người ta đã tự tiện với Bắc Hải này, chả lẽ người đã nhận thấy có thể thắng nổi lão phu hay sao?

Ly Hỏa Chân Nhân toát mồ hôi lạnh ra vội đáp:

- Lão tiên bối thần công thông huyền, tiểu bối đâu dám so sánh, nhưng...

- Hà hà hà! Thế ra người cũng biết lửa không bao giờ thắng được nước phải không? vậy người còn nói nhưng cái gì nữa? Việc của Thiếu Lâm đã có hòa thượng Thiếu Lâm can thiệp!

Vì Huyền Linh Tú danh trấn bát hoang và cũng là một trong mấy vị tiên bối cao nhân, nên Đại Giác đại sư mới giữ lễ phép như thế. Lúc này thấy Huyền Linh Tú tự đại và coi thường thiên hạ như vậy, ông ta không sao nhịn được, liền chấp tay chào, miệng niệm phật hiệu và nói:

- A Di Đà Phật! Người của chùa Thiếu Lâm chúng tôi, vì thấy mình là người đi tu, đã hơn trăm năm nay không dây dưa vào ân oán của giang hồ. Không ngờ lệnh cao đồ Chúc đại hiệp lại giả mạo tên của Thiên Lý Cô Hành Khách, thị có môn Huyền Linh chưởng, trấn võ lầu kinh, lấy trộm cuốn Dịch Cân Kinh của tổ sư chúng tôi để lại. Bần đạo là phương trượng của chùa Thiếu Lâm, biết rõ chuyến đi này thế nào cũng bị lão thí chủ ghét hận, nhưng lão tăng vẫn phải lên đường tới đây. Lão thí chủ đã nói việc này của Thiếu Lâm đã có hòa thượng của Thiếu Lâm can thiệp. Bần tăng không dám dùng hai chữ "can thiệp" ấy, chỉ xin lão thí chủ chủ trì công đạo cho, ra lệnh cho lệnh cao đồ trả lại cuốn kinh ấy cho chúng tôi, thì thực là công đức vô lượng!

Huyền Linh Tú đáp:

- Môn hạ của lão phu trước hết phải giới dâm và đạo, hòa thượng bảo tiểu đồ mạo danh lấy trộm kinh điển như vậy có thực hay không?

Đại Giác đại sư vội đỡ lời:

- Người tu hành không bao giờ nói dối cả, và chùa Thiếu Lâm đâu dám nói dối lão thì chủ?

- Có chúng cơ gì không?

Lão hoà thượng ngăn người ra giây lát rồi đáp:

- Việc này Chúc thí chủ đã nhìn nhận rồi, lúc ấy còn có cả Đại Phương chân nhân, Trì lão thí chủ, với nhất trưởng Khai Thiên Lâu lão thí chủ, đệ tử ký danh của Côn Luân lão thần tiên Giang tiểu thí chủ với Nhiếp thí chủ, môn hạ của lão thí chủ, đều mục kích cả!

- Những người đó đâu?

- Họ đã đi Đông Hải rồi!

Thực Cô Tiên vội xen lời:

- Trì lão tiên bối, Lâu lão tiên bối và tiểu bối cùng rời khỏi Đồ Long đảo một lúc. Hai vị ấy sợ Hồng Tuyền cô nương tới Bắc Hải, nhớ lão tiên bối hiểu lầm thì phiền lắm, nên hai vị ấy cũng định đến Bắc Hải này. Có lẽ sắp đến nơi rồi cũng nên?

Huyền Linh Tú trợn to đôi mắt lóng lánh như hai ngọn đèn lơ nhìn từ trái sang phải một lượt, rồi đột nhiên ngừng mặt lên cười ha hả và gật đầu nói tiếp:

- Người nào nói cũng có lý của người ấy, hình như chỉ có nghiệp đồ của lão phu là không nên không phải thôi? Nhưng sự thực các người đã có kế hoạch hẹn với nhau tới đây gây sự với Huyền Linh môn thì có... Được lắm! Quý hồ các người thắng nổi lão phu, lão phu lập tức giải tán Huyền Linh môn này ngay. Bằng không, các người phải ở lại Bắc Hải này, không bao giờ được trở về nữa!

Ông ta nói tới đó mọi người đều ngăn người ra nhìn nhau, thì bỗng có một đạo đồng ở ngoài tiến vào, vái chào và nói:

- Thừa bầm lão tổ tôn, đại quan chủ đã về tới!

Huyền Linh Tú gật đầu nói:

- Người truyền lệnh của lão phu, bảo y lên ngay đây yết kiến ta!

Đạo đồng đi ra một lát, vội vàng quay trở vào, quỳ xuống run lấy bầy nói:

- Đệ tử đáng chết lắm! Thừa lệnh đi ra, nhưng đã chậm một bước! Đại.. đại quan chủ nghe thấy người của Côn Luân, Đông Hải và Thiếu Lâm tới nên đại quan chủ lại xuống núi ngay!

Huyền Linh Tú nghe nói cả giận, quát lớn:

- Nghiệp xúc tảo gan thực! Tuyệt Trần, Tuyệt Tình mau đi dẫn y vô đây!

Tuyệt Trần, Tuyệt Tình vội vâng lệnh đi luôn.

Đang lúc ấy, ngoài cửa điện lại có một thiếu nữ áo đỏ đẹp như

hoa nở tiến vào, với giọng nói nũng nịu kêu gọi:

- Sư phụ! Đồ đệ đã về tới rồi!

Nói xong, nàng lại tha thướt tiến lên vái lạy luôn.

Huyền Linh Tú đã trông thấy rõ mặt của thiếu nữ rồi, đang tức giận đã lộ vẻ hiền từ ngay và hỏi:

- Tiểu Hồng, con với nghiệp xúc cùng về tới đây à?

Tiểu Hồng đứng dậy lắc đầu đáp:

- Không! Thưa sư phụ, đồ đệ vừa ở Đông Hải về đây! À! Trì lão tiên bối với Lâu lão tiên bối đang ở ngoài cửa, bảo đồ đệ vào trong thông báo đây!

Huyền Linh Tú sầm nét mặt lại:

- Quả nhiên họ đã tới hết!

Tiểu Hồng kinh ngạc hỏi lại:

- Ủa! Sao sư phụ lại biết trước như vậy?

Huyền Linh Tú chỉ dùng giọng mũi kêu "hừ" một tiếng thôi chứ không trả lời. Bên ngoài đã có người kêu la:

- Lão tàn phế! Chúng ta là hành khách đến bái tọa khách thì cứ đi vào đi, còn phải thông báo cái con khỉ gì nữa! Chẳng nhẽ lại bắt lão già Huyền Linh ra đây cung kính nghênh đón thánh giả hay sao?

Lại có một giọng khàn khàn đáp:

- Lão lâu nóng tính thật! Con nhỏ vừa mới đi vào...

- Đi! Chúng ta ghét nhất tục lệ hủ hóa ấy, lại còn vẽ chuyện làm chi?

Tiếng nói đó vừa dứt, ở ngoài cửa lớn đã có một thân hình to lớn vạm vỡ bước vào rồi. Theo sau, à không, đi sát cạnh thì đúng hơn, còn có ông già mặt trông như đứa con nít. Sau hai người là sáu thanh niên nam nữ, những người đó chính là Nam Quái Bắc Tàn với Hắc Lạc, Thanh Lam, Lan Nhi, Bạch Mai, cùng vợ chồng Thôi Văn Úy.

Nghe thấy tiếng nói của Nam Quái Bắc Tàn, Huyền Linh Tú đành phải đứng dậy, đi xuống dưới thềm nghênh đón, vừa cười vừa hỏi:

- Hai lão bất tử, sao mãi đến giờ mới tới? Lão phu đã cung kính nghênh đón từ lâu rồi!

Nhất Quái ngạc nhiên hỏi:

- Sao? Lão biết anh em mỗ tới ư?

Nói tới đó, ông ta đưa mắt liếc nhìn mọi người, liền thất thanh

kêu "ủa" một tiếng, Thanh Lam trông thấy Lục Vân đã vội kêu gọi:

- Sư tử!

Chàng vội tiến tới gần nàng ta tức thì.

Lục Vân thấy chàng si tình như thế, không thể nào giữ vững được lập trường vừa nói nữa, liền cúi đầu xuống khẽ đáp:

- Giang công tử, hà tất...

Lục ấy Hồng Tiểu đã thốt tha đi tới gần, nắm tay Lục Vân, nức nở hỏi:

- Hiền muội cũng nóng nảy thật! Việc báo thù, khi nào chị lại chịu để cho có một mình mạo hiểm như thế?

Lục Vân hơi ngừng đầu lên liếc nhìn Thanh Lam một cái rồi mới trả lời Hồng Tiểu rằng:

- Chị khỏi phải đau lòng như thế! Mau lại đây chào bà đi!

Rồi nàng kể qua loa câu chuyện mình gặp gỡ Hồng Thị như thế nào cho Hồng Tiểu hay.

Hồng Thị, với giọng run run kêu gọi:

- Không ngờ bà lại gặp được chị em cháu!

Hồng Tiểu thất thanh kêu gọi một câu: "bà ơi " rồi quỳ xuống vái Hồng Thị ngay.

Thiên Lang Thiên Hồ trông thấy Lão Tàn đã hoảng sợ đến mấy hết hồn vía, song song quỳ xuống vái lạy:

Một người chào:

- Sư phụ!

Một người chào:

- Cha!

Lan Nhi cũng chạy lại gọi cha mẹ.

Liệt Hỏa Chân Nhân, Đại Giác đại sư, Thực Cô Tiên và Đồng Dịch Tiên trông thấy Nam Quái Bắc Tàn cũng lần lượt vái chào ngay.

Huyền Linh Tú thấy thế tức giận thêm cười nhạt một tiếng rồi xen lời nói:

- Thế ra các người đã hẹn nhau tới Huyền Quý cung này để nhận bà con họ hàng đấy!

Trì Lão Tàn không thềm đếm xỉ đến Thiên Lang và Thiên Hồ, chỉ nhìn Huyền Linh Tú cười ha hả đáp:

- Chúng ta đã bốn mươi năm chưa gặp nhau, mà lão vẫn có tính nóng nảy như bò, đến giờ vẫn không thay đổi chút nào! Lão lại đây, để Lão Tàn giới thiệu cho mấy người bạn trẻ tuổi!

Huyền Linh Tú mặt lộ ve tức giận, hai mắt tròn xoe, quát lớn:

- Hãy khoan! Lão phu chẳng cần làm quen với những bạn trẻ làm chi! Các người đã hẹn nhau đến Huyền Quý Cung, vừa rồi lão đã nói rõ, quý hồ thắng nổi lão phu, lão phu sẽ giải tán Huyền Linh môn ngay. Bằng không tất cả phải ở lại đây hết!

Nhất Quái trợn một bên mắt lên, quát hỏi:

- Lão muốn đấu với Lão lâu ư?

Huyền Linh Tú ngừng mặt lên trời cười the thé, đáp:

- Hôm nay, bất cứ ai có mặt tại đây, lão phu cũng đều lãnh giáo hết!

Nhất Quái liền vén tay áo, đang định tiến ra giữa điện thì lão Tàn đã dậm chân mấy cái và hỏi:

- Lâu lão Quái đã quên chúng ta đến Bắc Hải này làm gì hay sao?

Nhất Quái ngừng chân lại đáp:

- Chúng ta đã hẹn nhau đến đây là giải hòa hộ mọi người!

Lão Tàn lại hỏi tiếp:

- Thế sao lão Quái lại định ra tay đấu với lão già Huyền Linh?

Nhất Quái hăng hái đáp:

- Chính y muốn đấu với lão Lâu trước chẳng nhẽ lão Tàn không trông thấy hay sao?

Lão Tàn lắc đầu bảo tiếp:

- Lão Quái không nghe thấy lão già Huyền Linh nói hay sao? Y bảo chúng ta hai lão già mà chưa chịu chết này hẹn nhau đến cái gì Huyền Quý Cung của y để phá bĩnh, nếu chúng ta xen tay vào, như vậy có phải là bị y nói trúng, và y cho là chúng ta bậy bạ không?

Nhất Quái xuy nghi giấy lát rồi hỏi lại:

- Thế theo ý lão Tàn thì lên làm thế nào?

Lão Tàn giơ ba ngón tay lên đáp:

- Chỉ có ba chữ thôi, ba chữ đó là: "Tới giảng hòa".

Nhất Quái gãi đầu mấy cái rồi gật đầu:

- Lão Tàn nói đúng đấy! Nếu lão Tàn không nói thì lão Lâu này đã bị sa vào cạm bẫy của y, mà y lại tưởng chúng ta đến tận cửa để bắt nạt người.

Hắc Y Ma Lạc vừa tiến lên vái chào Huyền Linh Tú và nói:

- Tiểu bối Ma Lạc, thừa lệnh gia sư...

Huyền Linh Tú bị Nhất Quái chọc tức, lửa giận đã bốc cao ba

trưởng, và y lại không biết Hắc Y Ma Lặc là môn hạ của ai, nên chỉ cười the thé, xua tay không cho chàng nọ nói:

- Hà hà... Người cũng thừa lệnh tôn sư tới đây! Nhưng lời nói của lão phu như đánh đống vào cột. Ngày hôm nay lão phu không cần biết các người theo lệnh của ai, chả cần phải giải thích nữa, lão phu chỉ muốn thử thách xem các người có đủ tư cách lên Thiên Hôi Lãnh này hay không thôi? Quý hồ người nào đỡ được một thế công của lão phu là người đó được coi như hợp cách. Đến lúc đó người đó mới có quyền nói rõ lý cho lão phu hay.

Trì lão Tàn lắc đầu hỏi:

- Luật lệ này là luật lệ gì thế?

Huyền Linh Tú cười ha hả nói tiếp:

- Vì thấy chúng đều là thừa lệnh sư tới đây, nếu lão phu không thử thách chúng một cách nghiêm nghị, thì người của các môn phái ở Trung Nguyên, ai ai cũng có thể tùy tiện xông pha vào Thiên Hôi Lãnh này.

Lầu Nhất Quái xen lời nói:

- Lão Trì, theo lão Lầu này nhận xét thì lời của lão già Huyền Linh kể cũng có lý đấy?

Trì lão Tàn hận hực đáp:

- Sao lão Lầu lại còn phụ họa với y? Nếu những người này đỡ của y một trưởng, có lẽ cũng không sao đâu, nhưng vấn đề đó do chúng ta mà nên.

Nhất Quái ngạc nhiên hỏi lại:

- Có phải lão Tàn bảo những đứa trẻ này có thể đỡ nổi một thế võ của y, còn hai lão bát tử chúng ta thì không đỡ nổi hay sao?

Trì lão Tàn đáp:

- Chúng ta tới đây là làm giảng hòa, sao lão quái lại cứ thích ôm việc vào người như thế?

Nhất Quái cũng nổi giận:

- Rõ ràng là lão Tàn vừa nói: "Câu chuyện là do chúng ta mà nên" vậy sao bây giờ lại là lão Lầu ôm việc vào người...

Trì lão Tàn xuy tay đáp:

- Lão Tàn này nói là chúng ta chỉ truyền thụ cho hai đứa có ba miếng võ thôi, chỉ sợ chúng chịu đựng không nổi.

Nhất Quái kêu "Ồ" một tiếng, giơ tay ra chỉ vào Văn Uy với Khinh Vân (tức Hồng Tiểu) mà hỏi lại:

- Có phải lão Tàn định nói hai đứa nhỏ này không? Hà hà... Người đã được Nam Quái Bắc Tàn này dạy cho ba miếng võ mà lại chống đỡ không nổi một thế võ của lão già Huyền Linh, thì chúng ta thà nhảy xuống Bắc Hải chết ngay đi còn hơn.

Huyền Linh Tú thấy Nhất Quái nói như vậy, liền xen lời nói:

- Làm bộ thật!

Nhất Quái trợn mắt lên hỏi lại:

Chẳng lẽ lão Huyền Linh lại cho rằng lão Quái nói dóc hay sao?

Y chưa nói dứt, thì Tuyệt Trần với Tuyệt Tình đã khiêng Sĩ Ngạc vào rồi.

Thì ra Sĩ Ngạc vừa về tới nơi, nghe thấy đạo đồng nói:

- Người của Đồ Long đảo, Côn Luân và chùa Thiếu Lâm đều có mặt ở trong cung. Tuần Sơn, Nhị Thập Bát Tú đã bị họ đả thương và giết chết khá nhiều người, lão tổ tôn đang tức giận và đang đích thân xét hỏi các người.

Đạo đồng còn nói:

- Các người đó có đem theo thư của Côn Luân lão nhân và của Đồ Long đảo tới nữa.

Thần Hành Vô Ảnh nghe thấy thế hoảng sợ vô cùng, vì y rất biết tính của sư phụ, ngày thường tuy rất hay bênh vực môn đồ, nhưng lại rất trọng sĩ diện. Bây giờ người và nhân chứng đều có hết, như vậy y muốn chối cũng không được, nên y mới nghĩ trong tam thập lục kế chỉ có kế đào tẩu là hơn hết. Vì vậy y mới quay người mà đào tẩu ngay như vậy. Tuy y có tiếng là Thần Hành Vô Ảnh, nhưng không ngờ y lại gặp phải bọn Nam Quái Bắc Tàn, nên Nhất Quái vừa trông thấy y đã quát lớn:

- Đồ đệ để chúng ta đánh cuộc kìa, chạy đi đâu thế? Mau theo chúng ta quay trở về đi!

Sĩ Ngạc thấy người cản lối đi của mình lại là quái nhân tóc dài, võ công rất cao siêu, lúc này y không còn nghĩ đến nguy hiểm là gì hết liền hét lớn một tiếng, giơ song trường lên tấn công luôn. Nhất Quái thấy thế liền cười ha hả. Mọi người chỉ nghe thấy kêu "bùng" một tiếng, thân hình Sĩ Ngạc đã như cái điều đứt dây, bắn ra ngoài xa hơn trượng.

Võ công kể cũng khá cao siêu, Sĩ Ngạc vừa rớt xuống đất không do dự gì hết, vội quay đầu định chạy luôn. Ngờ đâu y vừa quay đầu lại đã thấy ông già mặt trẻ con đứng sừng sững ở trước mặt, cười hi hi

và nói:

- Thôi, người hãy ngoan ngoãn nằm nghỉ một lát đi?

Sĩ Ngạc chưa kịp suy nghĩ thì đã thấy một luồng tiềm lực vô hình lấn át tới. Y liền tắt thở luôn.

Thanh Lam thấy thế đang định đỡ y lên, Trì lão Tàn đã xua tay, vừa cười vừa nói:

- Thằng nhỏ này chạy hấp tấp như vậy, chắc nó đào tẩu xuống núi chứ không sai? Chúng ta khỏi cần phải lý với nó, rồi sẽ có người khiêng nó về liền.

Trong khi bọn người này lên núi thì Tuyết Trần và Tuyết Tình thừa lệnh đuổi theo vừa xuống tới đó.

Hãy nói Tuyết Trần Tử với sư đệ Tuyết Tình Tử vừa đặt Sĩ Ngạc xuống, vừa thưa với Huyền Linh Tú rằng:

- Đệ tử thừa lệnh đuổi bắt đại sư huynh, ngờ đâu lại thấy đại sư huynh nằm ở chỗ dưới lãnh không xa. Đệ tử đã khám xét, thấy đại sư huynh hình như không phải bị người ta điểm huyết, nhưng không hiểu tại sao đại sư huynh cứ nằm yên như thế? Xin sư phụ định đoạt cho!

Huyền Linh Tú giận dữ trợn mắt lên nhìn hai người, rồi giơ tay ra cách không vỗ vào người Sĩ Ngạc một chưởng, mồm thì quát lớn:

- Uống cho hai người theo sư phụ bấy lâu năm! Chân khí của đại sư huynh các người bị bế tắc, mà các người cũng không xét thấy?

Lạ thật! Sĩ Ngạc bị Huyền Linh Tú cách không khẽ vỗ một cái như thế mà đã đứng dậy ngay được. Y đưa mắt nhìn, thấy mình đang đứng ở trong đại điện, còn sư phụ thì mặt sầm lại đang đứng ở giữa. Y hoảng sợ vô cùng, vội quỳ ngay xuống và nói:

- Thưa sư phụ, đệ tử...

Huyền Linh Tú không đợi chờ y nói dứt, đã giơ tay lên phất một cái và nói:

- Nghiệt súc! Mi có còn coi sư phụ vào đâu đâu? Có mau đứng sang một bên để chờ ta làm xong việc chính đã, rồi sẽ hỏi tới mi sau!

Sĩ Ngạc thấy sư phụ mình tuy rất thịnh nộ, nhưng lại thấy nói câu "Làm việc chính đã", y đoán chắc là sư phụ mình bảo đuổi bọn người này đi đã, nên y mừng thầm, vội đứng sang một bên, mồm vâng vâng dạ dạ, và lui về phía sau tức thì.

Tuyết Trần, Tuyết Tình và Tuyết Duyên ba người vì thấy những người này đã thương và giết hại khá nhiều tuần sơn sứ giả, trong

lòng bực tức vô cùng, nay thấy sư phụ nói như vậy, chúng đều mừng rỡ khôn tả. Ngày thường chúng biết võ công sư phụ chúng đã luyện tới mức siêu phàm nhập cảnh rồi, và cao siêu khôn lường, nên chúng chỉ muốn sư phụ học đánh đuổi, hoặc đánh chết bọn người này, để cho người trên giang hồ từ nay trở đi đừng có khinh thường phái Bắc Hải nữa.

Quả nhiên Huyền Linh Tú vừa nói xong, đã đưa mắt nhìn mọi người một lượt, rồi lớn tiếng quát hỏi:

- Các người, ai ra đỡ một chưởng của lão phu trước?

Thực Cô Tiên với sư đệ Đồng Địch Tiên, từ khi thấy Nam Quái Bắc Tàn vào trong đại điện tới giờ, hai sư huynh đệ cứ đứng ở một bên chưa hề lên tiếng nói năng gì hết. Vả lại anh em chúng nghe thấy Huyền Linh Tú vừa nói: "Ngày hôm nay bất cứ ai, lên tới Thiên Hội Lãn này, không cần hỏi lý do gì hết, đều phải chống đỡ một chưởng" của y trước. Anh em chúng tự nghĩ theo học sư tôn ở trên đảo, khổ luyện hai ba mươi năm như vậy, chẳng nhẽ lại chống đỡ không nổi một chưởng hay sao? Vả lại những người có mặt tại đây, không sớm thì chầy, ai ai cũng phải chống đỡ một chưởng của Huyền Linh Tú hết, nên chúng nghĩ "Chi bằng anh em mình nhận lời ra tay chống đỡ một chưởng của Huyền Linh Tú".

Chúng nghĩ như vậy liền đưa mắt nhìn nhau rồi cả hai cùng bước tiến lên, cung kính vái chào và nói:

- Lão tiên bối đã dậy như vậy, tiểu bối xin tuân lệnh! Vậy xin tiên bối ra tay đi!

Huyền Linh Tú liếc nhìn hai người một lượt gật đầu đáp:

- Môn hạ của lão già Tư mã kể cũng khá can đảm đấy?

Nói tới đó y giơ tay trái lên, chỉ vào Ly Hỏa Chân Nhân với Đại Giác đại sư và nói:

- Hai người cũng ra đây cả một lúc đi!

o O o